

רוֹמְלֵי וְבוֹמְלֵי הָעֲנָקִים הַמַּצְחִיקִים

תומר רוזן גרייס

פרק תשיעי: רוֹמְלֵי וְבוֹמְלֵי מְטַפְסִים עַל הַר בְּצוּרַת כּוֹבֵעַ שֶׁל קוֹסִים

ההר שעליו הם טפסו עכשו היה ענקי וגבוה עד מאד, והיתה לו צורה של כובע קסמים מצחיק ומחודד בקצהו. צמחו עליו עצים משונים ועשן עלה מפסגתו והסתלסל למעלה אל השמים הכחלים.

רוֹמְלֵי וְבוֹמְלֵי עָלוּ בְּשָׂבִיל בְּעֵדִים רַחְבִּים וְכַבָּדִים, שֶׁהִלְמוּ עַל הָאֲדָמָה בְּמִין בּוֹם – בָּם – בּוֹם חֶזֶק כָּזֶה. צָלִיל צְעִדֵיהֶם הִבְהִיל אֲרַנְבוֹנִים קִטְנִים, שֶׁנִּתְּרוּ לֵיד הַשָּׂבִיל, וּסְנָאִים שֶׁטַפְּסוּ עַל הָעֲצִים שְׁלָנְדוּ.

"אני רוצה לדעת מה העשן הזה שם למעלה," אמר רוֹמְלֵי לְבוֹמְלֵי.

"כן, גם אני חָבֵב לְדַעַת מֵאֵיפֹה בָּא הָעֵשָׁן הַזֶּה," אָמַר בּוֹמְלֵי.

הם טפסו עוד ועוד על מדרון ההר התלול. רוֹמְלֵי הֵבִיט לְמַעְלָה תוֹךְ כְּדֵי הִלִּיכָה, כְּדֵי לִרְאוֹת אֶת הָעֵשָׁן וְלִהְחַלִּיט אִם הֵם מִתְקַדְּמִים בְּכָלֵל לְכוּוֹן שֶׁל הָעֵשָׁן. מֵרֵב שֶׁהוּא הִסְתַּכֵּל אֶל הַשָּׁמַיִם, הוּא לֹא רָאָה אֵיפֹה הוּא שָׁם אֶת הָרְגְלִים שְׁלוֹ.

"תִּזְהַר!" קָרָא פְּתָאוֹם בּוֹמְלֵי, "יֵשׁ פֹּה בּוֹר!"

רוֹמְלֵי עָצַר וְהִסְתַּכֵּל לְמַטָּה, וּבְאַמַת הִיָּה שָׁם פְּתַח בְּאֲדָמָה, לֵיד מִין שְׁנֵי סְלַעִים גְּדוֹלִים.

"תִּרְאֶה!" קָרָאוּ רוֹמְלֵי וְבוֹמְלֵי זֶה לְזֶה בְּבַת אַחַת. "יֵשׁ בְּפָנִים אֵשׁ!"

"אֵשׁ אֲמַתִּית! תִּרְאֶה, מִמֶּשׁ רוֹאִים מִשְׁהוּ לוֹהֵט בְּפָנִים!" הִתְלַהֵב רוֹמְלֵי.

"זֶה מִדְּהִים!" הִתְפַּעַל גַּם בּוֹמְלֵי.

"וְאֲנִי כִּמְעַט נִכְנָסְתִּי לְבוֹר הַזֶּה עִם הָרְגְלִים שְׁלִי. תוֹדָה שֶׁהִזְהַרְתָּ אוֹתִי, בּוֹמְלֵי," אָמַר רוֹמְלֵי.

"מָה אַתָּה אוֹמֵר שֶׁנַּעֲשֶׂה עִכְשָׁו?" שָׁאַל בּוֹמְלֵי.

"נראה לי שנמשיך לטפס למעלה. אולי האש הזאת עולה למעלה עד ראש ההר, ובגלל זה יש שם עשן?" אמר רומלי.

"נכון! אבל אתה חושב שכל ההר מלא באש?" התפלא בומלי. "אז... אז אולי זה מסכן לנו להמשיך לעלות?"

"כן, אבל אנחנו מכרחים לראות איך זה נראה למעלה. בשביל זה באנו הנה. אז בוא נעלה יותר מהר למעלה, נראה מה יש בפסגה, ואז נרד מהר בחזרה, טוב?" אמר רומלי.

"טוב, אז בוא מהר," אמר בומלי.

הם חזרו ללכת במעלה השביל. ההר כבר נעשה מאוד צר במקום הזה, הם היו ממש קרובים לפסגה וטפסו בשביל תלול ממש.

פתאום נעצר השביל והיה רק מצוק תלול לפניהם. רומלי ובומלי נעצרו והביטו במצוק.

"רומלי, אתה רואה את מה שאני רואה?" שאל בומלי.

"בומלי... אתה פוחד ממה שאני פוחד?" שאל רומלי.

"כן, כן, נראה לי שכן," ענה בומלי. "אנחנו חזבים לטפס פה ממש, אין דרך לעקוף את הצוק הזה."

"וזה גבוה מאוד," אמר רומלי והביט בחשש למטה. "זה נראה ממש מפחיד מפה, זה כל כך גבוה שזה עושה לי סחרחורת."

"אז מה אתה אומר שנעשה?" שאל רומלי.

"אני אומר, בוא נשב רגע ונחשב מה לעשות," ענה בומלי. "אני די רעב."

"טוב," אמר רומלי.

אז שניהם התישבו שם מתחת לצוק הגבוה, על ההר הגבוה מאוד בצורת כובע מחדד של קוסס, ואכלו שני תפוחים שגלה רומלי בתוף כיסו הענקי.

בעוד הם אוכלים, הסתכלו רומלי ובומלי מסביבם. הנוף הזה מרהיב. לרגלי ההר הם ראו את היער האפל משתרע גדול ורחב. מעבר לו הם ראו גבעות חביבות, והם ראו גם עוד עמקים רחוק יותר לעבר האפק. ואז רומלי אמר שהוא מתחיל לפחד באמת מהגבה הזה, ובומלי אמר שגם הוא.

בדייק באותו רגע העיפה הרוח עשן מן הפסגה, ורומלי ובומלי התחילו להשתפל.

"רומלי, בוא נטפס על הצוק, נציץ פנימה ואז נברח מפה!" הציע בומלי.

"טוב, בומלי, בוא נעשה את זה!" הסכים רומלי, "הכי הרבה נפל למטה."

"כן, הכי הרבה נפל למטה..." אמר בומלי בקול מסכן, כי האמת היא שהוא פחד מאוד לפל למטה. "זה גבוה מאוד, בומלי, אפלו בשביל שני ענקים כמונו."

"אל תפחד, בומלי, אני אטפס ראשון," אמר רומלי. הוא הרים את זרועותיו הגדולות, נאחז בזיז סלע גדול שהיה מעליו, ומשף את עצמו למעלה בכל כוחו. הוא נאנק ונאבק כדי להצליח לעלות על הסלע.

"תעזר לי, בומלי!" הוא קרא, ובומלי נסה לעזור לו מלמטה ודחף קצת את הרגלים שלו למעלה, ואז רומלי הצליח למשף את עצמו למעלה ולהציץ לתוף... לתוף מה?... לתוף חר גדול בהר!

"בומלי – בהר יש חר! בקצה ההר יש בור גדול ועמק ועולה ממנו עשן!" קרא רומלי בהתרגשות.

"אני חב לראות את זה, רומלי," אמר בומלי מלמטה. "זה מפחיד נורא!"

"כן, זה די מפחיד. לא הייתי רוצה לפל פנימה," ענה רומלי מראש ההר. "אני רואה קצת אש בפנים מרחוק, נראה לי שזה כמו מדונה בתוף ההר!"

"אבל היא מתחילה ממש מלמטה – אולי כל ההר הזה מלא באש?" קרא בומלי. "לעזר לך לרדת בתורה?"

"כן, תעזר לי!" קרא רומלי מלמעלה, ובומלי תפס לו את שתי כפות הרגלים והחזיק אותן תזק תזק, וככה עזר לרומלי לרדת.

"עכשו תורי," אמר בומלי.

"טוב, בוא תעלה לי על הנדנים," אמר בומלי, שהתנשף עדין מרב מאמץ. "זה מדהים, באמת – יש אש בתוך הקר!"

בומלי טפס למעלה ואחז גם הוא בסלע אחד ומשך את עצמו למעלה, כמו שעשה רומלי לפניו. אבל כשהוא הציץ לתוך החר שבקר, הוא ראה את האש עולה פתאום ומתקרבת אליו.

"רומלי, תוריד אותי מהר! נראה לי שהאש פועסת עלי ורוצה לתפס אותי!" הוא קרא בבקלה.

אז רומלי עזר לו לרדת הכי מהר שהוא היה יכול. הם ראו לשון אש כתמה נשלחת לעבר השמים, ונענו עשן לבן בוקע אחריה. ואז, בלי להגיד יותר שום דבר, הם פנו אחורה בבקלה ונרדו במורד הקר הגבוה-גבוה בצורת כובע קסמים הכי מהר שהם רק יכלו – הכי הכי מהר... – הכי הכי הכי מהר! – כי הם היו מבהלים מאוד. הם פחדו שהאש תשיג אותם, אפילו שהיא לא רדפה אחריהם בכלל... והם פחדו שאולי פסגת הקר תתחיל להתמוטט. לכן הם נרדו מהקר כמעט בריצה, הכי מהר שהם רק יכלו.

